

На данашњи дан 29. септембра 1991. у Бјеловару, дизањем у ваздух војног складишта, погинуо је мајор Милан Тепић, спасивши тиме своје војнике и наносећи тежак ударац непријатељу, који је окполио касарну.

На данашњи дан 29. септембра 1991. у Бјеловару, дизањем у ваздух војног складишта, погинуо је мајор Милан Тепић, спасивши тиме своје војнике и наносећи тежак ударац непријатељу.

У јулу 1991. хрватске паравојне формације „Зенге“ опколиле су припаднике Југословенске народне армије, који су се налазили на одслужењу војног рока у касарни у Бјеловару. Команда 5. војне области ЈНА у Загребу је послала Посматрачку мисију тадашње „Европске заједнице“ којој, међутим, припадници „Зенги“ нису дозволили приступ у касарну.

Пребег из ЈНА потпуковник Јосип Томшић, који је у међувремену постао командант хрватске "одбране Бјеловара", припремио је напад на касарну у којој су се налазили преостали војници, официри и њихови чланови фамилија који нису пребегли на другу страну. Касарна у којој данима није било воде и струје, нападнута је са 2.000 војника.

Пошто команда ЈНА није послала помоћ, командант бригаде пуковник Рајко Ковачевић је наредио предају и одлагање оружја. По уласку у касарну, тадашњи председник Кризног штаба Бјеловара Јуре Шимић је наредио да се припадници ЈНА скину до појаса, након чега је из строја извео команданта Рајка Ковачевића са помоћницима, потпуковника

Миљка Васића и капетана прве класе Драгишу Јовановића, које је потом одвео 50 метара даље и убио из пиштоља.

Око 200 војника ЈНА је тада заробљено. Тепић је међутим, одбио да се преда и са групом војника се повукао у Централно складиште борбених средстава у оближњем селу Беденик у којој је организовао одбрану од хрватских формација које су опколиле објекат.

Не желећи да препусти оружје из касарне хрватским паравојним формацијама, Тепић је својим војницима наредио повлачење на безбедну раздаљину од складишта. Према неким изворима, на то их је упозорио речима:

„Војско, слушајте ме добро! Не знам колико ћемо моћи овако још да издржимо, усташе ће тек жестоко навалити и настојати да нас заскоче. Зато су пажљиви са ватром и избјегавају да ударе по складишту, и ово што ми имамо овдје је за њих више него драгоцјено. Кад дође тренутак, кад се више не буде могло издржати и кад дође мука до ока, тражићу да се удаљите на пристојну удаљеност од главног објекта. Да не замерате ми ако сам негде према неком погријешо, али хоћу двије ствари да урадим уз вашу помоћ. Да усташама не дам Беденик, и да ви останете живи. Нека неко од вас сачува мој ратни дневник.“

